משניות מבוארות

מסכת כתובות פרק ד

כ"א טבת

מגיד שאין אדם מורשׁ זכות בתו לבנו, וזקנה אם עמדה בדין עד שלא בגרה הרי הן של אב, ואם מת האב הרי הן של אחין, אבל אם לא הספיקה לעמוד בדין עד שבגרה, הרי הן של עצמה. רבי שמעון אומר, אפילו עמד בדין בחיי האב, אם לא הספיקה לגבות עד שמת האב הרי הן של עצמה. (דברים כב, כט) "ונתן האיש השכב עמה לאבי הנערה", לא זקתה תורה לאביו, אבל מעשה משיעת נתיצה. מעשה זדיה ומציאתה, שמצאה בחיי אביה, אף על פי שלא בגרה, הרי הן שלו, כל מנן שהיא נערה, אבל השיאה ונתארמלה, בעלה, וחזר והשיאה ונתארמלה, כתבתה שלה. בין משנאין ראשונים, ובין משנאין שניים. רבי יהודה אומר, כתבה הראשונה כיון שכותבין הכתבה לפני הנשואין של אב, בשעת הכתיבה עדין בתו היא, ומשעת נתיבה זכה בה. אמרו לו חכמים משהשיאה אין לאביה רשות בה, ואף על פי שנכתבה לפני הנשואין. אשת איש שזנתה מיתתה בחנק, ונערה המארסה שזנתה מיתתה בסקילה. ג) הגיורת שנתגיירה בתה עמה, אף על פי שהיא פחותה מבת שלש שנים, בחזקת בתו (ואין לה דעת להתגיר, אלא שנתגיירה עם האם ועל דעתה) ונתארסה הבת וזנתה כשהיא ארוסה, והיא נערה, אף על פי כן הרי זו בחנק. דסקילה רק בבת ישראל כתיב. (דברים כב, כא) "כי עשתה נבלה בישראל". וכן אין לה לא בתולה אם אין צריך להוציאה להרגה על פתח בית אביה, דמן נערה המארסה, דבר מן המרחם לאביו. וכן לא מאה קלע, שם הבעל הוצא עם רע עליה ומצאה שהוא שקר. דכולה פרשה בישראל כתיב. אבל שם היתה הורתה לבעל שלה בקדושה ולדתה בקדושה, הרי זו בסקילה. (מדרבינו משה מדכתיב (שם) "וסקלוה אנשי עירה באבנים ומתה", לרבות הורתה שלא בקדושה ולדתה בקדושה לבעלה. אבל אם לא לא פתח בית האב, ולא מאה קלע, אם הבעל הוצא עם רע עליה ומצאה שהוא שקר. דכולה פרשה בישראל כתיב. אבל שם היתה הורתה לבעל בקדושה ולדתה בקדושה, הרי זו בסקילה. (מדרבינו מדכתיב (שם) "ומצאה לו הנער", לרבות הורתה שלא בקדושה ולדתה בקדושה לבעלה. אבל אם לא לא פתח בית האב, ולא מאה קלע,